

[Statsministeren]

kan kalde noget nær fuld beskæftigelse, og det kan vi få igen – men ikke uden videre.

De, der tvivler, kan blot kaste et blik på verdenskortet, eller de kan for den sags skyld – det er måske mere nærliggende – nøjes med Europakortet. Her er der nemlig flere regioner – og de kan endda være på en, to eller tre gange Danmarks størrelse – hvor det er lykkedes at skabe noget nær fuld beskæftigelse. I flere af disse områder er levedoden endda noget højere end i Danmark, og i flere af dem er det teknologiske stade bestemt ikke lavere, end det er hos os. Det lærerige ved disse eksempler er faktisk deres forskellighed, men fælles for dem er, at succesen alle steder er skabt ved at tage udgangspunkt i områdets egen historie, egen kultur, traditioner og erhvervsmønstre, ved at rendyrke ting, man allerede var gode til.

Vi kan lære af alle disse eksempler, og der er i vort oplæg i dag en lang, fyldig og spændende redegørelse derfor. Læren er, at det er muligt at skabe fuld beskæftigelse. Vi skal ikke gøre det ved at kopiere andre. Vi skal gøre det på vores egen danske måde. Det er det udgangspunkt, regeringen har valgt i det langsigtede oplæg, som vi kalder »Vejen til fuld beskæftigelse«.

Hovedkonklusionen vil jeg kort sammenfatte i følgende: Vi danskere skal forenklet sagt fortsat leve af at producere varer og erhvervsrettede tjenester, men samtidig skal vi i stadig stigende omfang beskæftige os med en mangfoldighed af serviceydelser og det, man kan kalde velfærdsrettede tjenester. Det drejer sig bl.a. om nogle af de mange jobområder, der er forsvundet fra overfladen inden for de sidste 20-30 år, som vi gerne skulle have i gang igen. Det hænger så atter sammen med, at vi på kort sigt skal skabe et klima, der betyder, at mange på lavtlønsområdet får lettere ved at få et job. Det er nemlig ikke mindst på serviceområdet, der er muligheder for denne gruppe.

Som jeg sagde før: Heller ikke her i Danmark kommer den fulde beskæftigelse af sig selv. Ud over at fastholde linien i den økonomiske politik og at gennemføre strukturreformer må vi gøre noget ekstra for vores virksomheder. Det skal være mere attraktivt at starte nye virksomheder. Nye virksomheder er nu engang de skud, der er helt nødvendige for at holde skoven frisk. Det gælder nye små virksomheder, der ofte starter som underleveran-

dører til de store virksomheder. Det kan være smeden, værkføreren, det kan være ingeniøren fra den store virksomhed, der har lyst til at starte sit eget. Vi kender alle de herlige, klassiske eksempler – gid der var endnu flere af dem – på virksomheder, der er begyndt på den måde. Det er den form for initiativ, vi skal have til at trives.

Vores største erhvervskoncerner indtager en anden, men selvfølgelig lige så vigtig rolle. De er alfa og omega for den private forskning og udvikling, og de går tit, fordi de kan det, foran teknologisk. De har den nødvendige størrelse til at kunne klare de store investeringer og til at satse på eksporten. Mange af dem har ansatte i udlandet og producerer også meget dér, men de producerer også herhjemme, og de anvender Danmark som base for deres internationale aktiviteter. Målet må være, at når sådanne førende virksomheder – og gerne flere end i dag – overvejer, hvor i verden det er bedst at have hjemsted, så skal svaret være: I Danmark. Vi skal være med i verdenseliten, når det gælder kunsten at skabe gode arbejdsvilkår for virksomheder, der satser på at vokse.

Vi må altså bygge på, at beskæftigelsen i den private servicesektor skal fortsætte med at stige, men når vi vil det, skal vi nok også erkende, at der på flere områder er forhold, som står i vejen for en tilstrækkelig hurtig og kraftig vækst. Der er barrierer, som kan hindre den fulde beskæftigelse, og som især hæmmer væksten i alt det, man kan kalde servicesektoren. Jeg tænker bl.a. på den forvridding, som skattesystemet skaber mellem service på den ene side og – for at sige det rent ud – sort arbejde på den anden side.

Det er ikke nyt at erkende, at der er en forvridding, som i bund og grund hænger sammen med de høje indkomstskatter. Da lønnen udgør en så stor del af prisen på serviceydelser og reparationsarbejder, rammer den høje beskatning af arbejdsindkomst netop disse ydelser meget hårdt. Den høje personbeskatning betyder derfor, at disse aktiviteter er meget udsat for konkurrence fra sort arbejde og for resten også fra de omfattende gør det selv-aktiviteter, som plager os alle sammen mere og mere i denne tid. En sænkning af de personlige indkomstskatter vil derfor stimulere væksten i de private serviceerhverv.